

Cảm nghĩ về một chuyến đi

Huỳnh Thăng Long (2003/08)

Hi guys,

Đọc emails hay những bài viết của các bạn PKy thành một thú vui của mọi người trong nhóm Petrus Ky 72. Hôm nay mới có một cơ hội để chia sẻ với các bạn về chuyến trở về Vietnam của mình vài tháng trước đây.

Tình nguyện cho phái đoàn giải phẫu thẩm mỹ (plastic surgery) cho các trẻ em bị sứt môi, phồng... ở VN vào năm 2002, cuối cùng mình mới có được thời giờ và cơ hội trở về VN vào tháng 3/2003. Rời phi trường San Francisco mình đến Saigon sau 18 giờ bay và tiếp tục 2 giờ bay nữa để đến Danang vào lúc 10 giờ đêm Chủ Nhật. Đến Bệnh viện Dien Ban, Quảng Nam vào sáng ngày hôm sau để bắt đầu làm việc. Mặc dầu sanh sống và đã có những ý thức về cuộc sống ở VN, mình cảm thấy vô cùng chua xót cho những người dân nghèo khổ ở quê hương. Bàn mổ rỉ sét, dụng cụ máy móc thật thiếu thốn, bệnh nhân nằm dưới đất sau khi giải phẫu (Lành, có còn nhớ lúc ở BV Nhi Đồng hay không? và Nguyên ở Cần Thơ chắc đồng ý với mình chứ?) . Mình đem về tặng bệnh viện 2 máy theo dõi nhịp tim & dưỡng khí (Pulseoximeters) cùng với một số phim quang tuyến và sách vở y khoa. Các bạn có thể tưởng tượng được sự mừng rỡ của các bác sĩ làm việc ở đó không?. Hàng ngày từ 7 giờ sáng cho đến 7 giờ tối, mình ở trong phòng giải phẫu để điều động số lượng bệnh nhân (95% là trẻ em), khử trùng các dụng cụ giải phẫu, giảng dạy các kỹ thuật viên hay điều dưỡng viên (technicians-nurses) về các kỹ thuật ở Mỹ. Mặc dầu lương bổng của họ không bao nhiêu (30 dollars/month cho nurses và 65 dollars/month cho bác sĩ), nhưng họ rất nhiệt tình. Nhìn các trẻ em với nụ cười sung sướng sau khi được

giải phẫu, mình cảm thấy cuộc đời có nhiều ý nghĩa hơn. Mình cũng cảm thấy tất cả những anh chị em trong đoàn Interplast như là những người thân thiết nhất của mình. Những người này không phải là người VN, làm thật nhiều tiền ở các bệnh viện hay các trường đại học lớn ở Hoa Kỳ như là Yale hay UCLA đã không quăng ngại giúp đỡ không công cho người dân nghèo khổ của mình.

Translation không phải là dễ, nhất là thông dịch những lời phê bình từ người Mỹ cho các cán bộ ở địa phương. Trong đêm liên hoan mừng ngày thầy thuốc (Doctor's day in VN), Richard Gillerman, bác sĩ trưởng đoàn, bước lên bục gỗ để nhận bó hoa. Ông ta trở về ghế ngồi và nói với mình: " The damn stage is so unstable and I almost fell". Ông chủ tịch Huyện Dien Ban hỏi mình Richard nói gì vậy. Câu thông dịch của mình là " Ông ta nói là bó bông quá đẹp". Richard laughed so hard about my translation skills.

Trong thời gian làm việc ở đây, mình có gặp một em bé gái 10 tuổi mà mình sẽ bảo trợ tài chánh cho em để học xong trung học. Em đã trải qua một cuộc giải phẫu để cắt bỏ một cái thẹo (mole removal) trên mặt mà không cần gây mê tổng quát (general anesthesia). Mình ngồi kế em trong phòng mổ và nói chuyện với em chờ khi ca mổ xong. Những em bé bệnh nhân bên Mỹ này có làm được như vậy hay không?. Có lẽ vì người mình quá nghèo nên sức chịu đựng vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Rời Danang để trở về Hoa Kỳ, mình được có cơ hội dừng lại ở Hanoi (cố đô mà thân phụ mình đã dừng lại trong thời chinh chiến và đặt tên cho đứa con trai đầu lòng là Thang Long để tưởng nhớ đến thời gian trong quân ngũ). Mình không có nhiều thời giờ ở Hanoi, nhưng trên chuyến bay từ Hanoi đến HongKong có một kỷ niệm mà mình khó quên. Ngồi ở chiếc ghế giữa cạnh một người đàn bà Á Đông khoảng 20's. Bên cạnh mình là bác sĩ trưởng đoàn Richard Gillerman. Từ

lúc phi cơ cất cánh, cô gái nhìn ra cửa sổ máy bay và sụt sùi khóc. Richard hỏi mình tại sao cô ta khóc, mình trả lời rằng chắc có lẽ cô ta nhớ nhà mà khóc. Một lúc sau cô gái mở một tập hồ sơ ra để đọc, mình tò mò nhìn qua thì ra đó là một labor contract to export laborer to Taiwan. Qua cuộc nói chuyện, mình được biết rằng cô phải trả \$100.00 US để được cứu xét đi làm ở ngoại quốc, \$300.00 US tiền vé máy bay. Tất cả chi phí phải trả trước. Cô để lại quê nhà (Bắc Ninh) một con trai duy nhất mới 2 tuổi cho chồng trông coi và cô không được trở về quê trong vòng 2 năm (thời gian qui định bởi contract). Mình đã khóc. Ôi đất nước của tôi nghèo đến như vậy hay sao? Người dân VN phải đi làm lao động và phục vụ ở những nước khác như vậy hay sao?. Richard quay lại và kể cho các anh chị trong đoàn chuyện của cô gái đó. He said “ I wish we could take her to America and give her a job “. Mình trả lời ông ta “ Richard, you might need to do that probably for the whole country”. Ông ta và các anh chị trong đoàn đã gom góp hơn \$200.00 US để tặng cô ta. Hai tháng trước, mình có nhận được thư của cô từ Taipei và được biết cô đến Đài Loan bình an. I've felt better.

Tháng Hai, 2004 mình sẽ trở lại My Tho cho một chuyến tình nguyện khác. Lại 10 ngày làm việc vất vả, nhưng chắc chắn rằng sẽ không ai than phiền. Điều đó khác hẳn với 65 nhân viên của Radiology Department mà mình đang quản trị.

Thân ái,

Huỳnh Thăng Long

PS: Lanh, thanks for the memory of the soccer game when we were kids

Thích, I forgot how much I am supposed to send the check to our group's treasurer.

And Son, you are great. Please send me CDs or tell me how to get the CDs from AT.

Nghia and Nguyen, I will see all of you when I come back the next time

Hai miền ranh giới **Nguyễn Triều Anh Tâm**

*Thành phố này với khung trời buồn thảm
Tôi đã sinh ra và tôi đã lớn lên
Biết thương yêu với tuổi đời mười tám
Biết ưu tư với sách vở ưu phiền!*

*Vùng nước mắt ngày xưa em còn đó
Tôi hằng đi qua và tôi gục đầu
Em bình yên làm thiên thần tuổi nhỏ
Ao học trò giữa phố chợ xô xao*

*Giờ chôn chân nơi một miền phố thị
Huyền nào ngựa xe mà sao hoang sơ
Những khuôn mặt, những nụ cười kỳ dị
Tôi mất tôi trong giấc ngủ bơ phờ*

*Cách xa em bằng kiếp thân dày ải
Kỷ niệm còn là một tiếng khóc êm
Tôi tìm em ở thiên đường bên ấy
Đối linh hồn cho qua được một đêm*

*Tôi con trai ở bên này ranh giới
Khuôn mặt rồi bị dán dính trên tường
Miền thành phố tôi còn là di thể
Em bình yên vũng nước mắt thiên đường*

Nguyễn Triều Anh Tâm

Kỷ niệm Sài Gòn